

na Negrescu și Natalia Lungu de la Chișinău, protagoniștii Căsătoriei. Ei au cucerit publicul prin farmecul, naturalitatea și umorul fin cu care au rezolvat situațiile scenice.

O propunere interesantă a venit din partea tinerilor de la Conservatorul Regal din Bruxelles: un spectacol-lectură, dar unul diferit de ceea ce se înțelege prin asta în mod obișnuit. Ei *jucău* un spectacol-lectură. Cu toate că știau textul, utilizau manuscrisele ca și cum ar fi citit din ele, nu stăteau într-un loc (la o masă, de exemplu), ci – din contră – se mișcau liber în spațiul scenei, iar din când în când utilizau și elemente de recuzită. Dar nimic nu rupea vraja lecturii. După ce erau parcurse, foile erau aruncate de fiecare dintre cei trei interpreți, până când s-a ajuns la ultima filă a textului. Accentul a căzut în spectacol în principal pe cuvânt, pe modul în care acesta este rostit, pe sugestia pe care o creează. Prin tehnica pe care o dețin, actorii au demonstrat forța de expresie a cuvântului, pe care au orchestrat-o cu mimică, cu doar câteva gesturi și cu o mișcare sumară. Din această perspectivă, spectacolul belgienilor a ocupat o poziție aparte printre celelalte reprezentări, în care predominau dinamismul jocului, verva interpreților, cărora li se asociuau „petele de culoare” ale costume-

Căsătoria de la Chișinău

lor și decorului. Este cazul spectacolelor Universității Hyperion: **Bădăranii**, **Nunta însângerată**, **Atac la profesoară**, **Gustul mierii** – care au adus în discuție câteva nume ale unor actori de care vom mai auzi: Andreea Ardeleanu, Mihaela Coveșeanu, Ramona Dumitrean, Ștefan Cepoi...

Datorită prezenței la această Gală și a producțiilor studenților din anii I, II și III, spectatorilor li s-a oferit o imagine de ansamblu a procesului atât creator, cât și didactic al formării unui actor, dar și posibilitatea de a urmări etape separate ale acestui proces.

În exercițiul colectiv propus de anul I Actorie (**Lord John of the dance**) –

clasa profesorilor Catrinel Dumitrescu și Emil Hossu –, studenții s-au jucat cu poftă, au dansat și, mai ales, au dovedit că pot lucra foarte bine în echipă. Au fost omogene și trupele anilor II și III; se simțeau, însă, și pașii făcuți înspre maturizare de către tinerii artiști.

Mi se pare lăudabilă această inițiativă a celor de la Hyperion de a se *oferi* fără rezerve spectatorilor, de a le arăta ceea ce au lucrat și ceea ce au câștigat într-un an de zile. Tinerii devin astfel mai responsabili, sunt motivați în plus, trebuie să-și recunoască și să-și asume succesul, dar și eșecul.

Alina Mang

Arcadia regăsită

Există prejudecata că un actor începător – un proaspăt absolvent, în speță – trebuie să fie tratat cu indulgență și blândețe, în speranța că va „crește”. Socotim, însă, că sinceritatea este cea mai bună la început de drum, chiar dacă uneori ea frânge vreo inimă sau vreo „aripă”.

În perioada 8-12 iunie 2001, sala Rapsodia a fost plină de emoții. Timp de cinci zile, absolvenții celor două clase de actorie (conduse de Margareta Pogonat, respectiv de Lucia Mureșan) ale Universității Ecologice au prezentat Piațeta de Carlo Goldoni, **Femeia îndărătnică** de Shakespeare, **O noapte furtunoasă** de I.L. Caragiale, **Cameristele** de Jean Genet și **Și eu am fost în Arcadia** de Horia Lovinescu. Un repertoriu deosebit, știut fiind faptul că, generații de-a rândul, examenele finale ofereau aproape exclusiv Caragiale, Cehov sau Shakespeare.

Și eu am fost în Arcadia (al clasei conf. univ. Lucia Mureșan), un text

dificil, cu implicații filozofice, cu intermezzo-uri reflexive și cu structură cinematografică, vedește multe erori de distribuție. Sau actorii nu au fost serviți de piesa aleasă. Alex, povestitorul piesei, nu este întotdeauna la înălțime, în interpretarea lui Giuliano Doman. Totuși, scenele când jocul l-a adus la rampă sugerează, prin expresivitatea privirii și finele transformări mimice, că ar putea fi mai bun actor de film decât de teatru. Anca Artenie I (întruchipată de Mirela Sandu) nu convinge nici ca fantomă, nici ca spirit capabil să smulgă un om serios din preocupările sale. Cătălin Braticevici (Hans) nu are fizicul rolului: un matematician grav bolnav nu poate fi jucat de un tânăr plinuț și a cărui jovialitate e cu greu acoperită de grimă. În rolul soției de-a doua, Tania Diaconu conturează un personaj de o vulgaritate conținută, pozând în nevastă supusă. Prima intrare în scenă a amantei lui Alex, Emi (Ma-

riana Țopa), e deconcertantă; apoi se ivește o altă fațetă a personajului, iar atunci te întrebi dacă imensa distanță dintre cele două ipostaze a fost voită sau doar rodul unei mai slabe concentrări. Mic ca lungime, dar mare ca importanță, rolul lui Hans-copil este foarte bine jucat de Mirela Dima.

Posibilitățile materiale reduse ale facultăților nu justifică decorul foarte eteroclit ca stil și ca utilitate. E de presupus că orice urmă de regie a lipsit în mod voit, pentru ca atenția publicului să nu fie abătută de la jocul tinerilor de vreun artificiu scenic.

Unele nereușite ale interpreților, unele „chei” greșit folosite pot fi puse pe seama faptului că, din câte poate să spună o simplă privire asupra titlurilor cu care studenții ecologiști s-au înfățișat publicului, vor fi fost mai cu seamă pregătiți pentru comedie.

Daria Dimiu